

теното въ скута си и погледа и застина съсърдочено въ тъмния квадрат на малкото прозорче.

— Сиромашия, какво се чудишъ? — обади се Петю.

Бащата го изглежда подозрително.

— Е, та само тѣ ли сж сиромаси? . . . Ако сички тръгнатъ по пжтищата, де ще му излезе края? . . .

— Знае се кжде. До като да разбератъ . . .

— Че отъ хайдутлукъ кой е прокопсалъ, а? — пресѣче го строго Сълплията.

— . . . Кжде е спасението на всички . . .

— Не! — махна сърдито бащата. — по-харно, кажи ми, останала ли е неразкрита нѣкоя кражба?..

— Не е.

— Това е. Нѣма защо да приказваме повече...

Петю млъкна. Той искаше да каже, че спасението на беднитѣ е въ организираната борба, но баща му го разбра криво. Ето защо, когато старитѣ останаха сами, бащата рече, като се навеждаше да си запали цигара отъ огнището:

— Де го знаешъ, дали и на него не сж му влѣзли нѣкакви бръмбари въ чутурата . . .

— На кого?

— На Петя. До като, кай, да разбератъ . . . Ще ризбератъ сега, като имъ отрежатъ по десетина-петнайсе години . . .

— Мани, мани, — изохка старата. — Митка много, вечеръ си иде по нѣкоето време . . . ето, и на хорото не билъ. . . Пертизанлъкъ ли, що ли?..

— Знамъ му партизанлъка . . . То натамъ отиваме сички . . . Мене ме е страхъ да не хлѣтне нѣкжде, че . . . стига ми само да кажатъ: „На Начо Сълплиевъ синътъ станалъ апашъ“ . . .

*

Нѣколко дни старитѣ следиха Петя. И съ-